ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ — 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 214. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 14-го ЛИСТОПАДА 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, NOVEMBER 14, 1975 No. 214. VOL. LXXXII.

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ АМЕРИКИ ВНЕСЛИ В ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЯХ ПРОЄКТ РЕЗОЛЮЦІЇ З ВИМОГОЮ ЗВІЛЬНЕННЯ ВСІХ ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ

Об'єднані Нації, Ню Йорк. — Як уже у вчорашньому виданні „Свободи" коротко заповіджено, З'єднані Стейти Америки в середу, 12-го листопада, зголосили в Об'єднаних Націях проєкт резолюції з вимогою звільнення всіх політичних в'язнів у світі. Коментатори і спостерігачі в Об'єднаних Націях вважають цю резолюцію за „відплату" за схвалену минулого понеділка Генеральною Асамблеєю антисіоністичну резолюцію, хоча головний американський репрезентант в Об'єднаних Націях, амбасадор Деніел П. Мойніген, який зголосив цей проєкт резолюції в Соціяльному, Гуманітарному і Культурному Комітеті Генеральної Асамблеї, заявив, що між внесеною ним резолюцією і схваленою Асамблеєю антисіоністичною немає жадного безпосереднього зв'язку. Проте, в своїй промові в згаданому Комітеті Генеральної Асамблеї ОН він наставрував „подвійну мораль Об'єднаних Націй в справі людських прав". Так само запропонований ним проєкт резолюції з вимогою звільнення всіх політичних в'язнів у світі має виразно головне спрямування проти Совєтського Союзу та деяких інших країн, які спонзорували антисіоністичну резолюцію і за неї голосували. Запропонована американська резолюція вимагає негайного і безумовного звільнення всіх осіб, ув'язнених за „мирне непогоджування з політикою їхніх урядів". Проєкт резолюції внесено, як згадано, в Соціяльному, Гуманітарному і Культурному Комітеті Генеральної Асамблеї ОН, в якому початково була зголошена та дебатована схвалена в понеділок Генеральною Асамблеєю антисіоністична резолюція... Амбасадор Мойніген заявив, що проєкт цієї резолюції був приготований після кількох тижнів консультацій у Вашінгтоні. У вступі до проєкту американської резолюції згадано про звідомлення, що багато осіб, між ними парляментаристи, письменники та інші, були заарештовані за те, що вони мирно висловлювали свої опозиційні думки щодо політики їхніх урядів та засуджували расову дискримінацію і порушування людських прав. Амбасадор Мойніген у своїй промові пригадав, що З'єднані Стейти Америки голосували за резолюцію відносно охорони людських прав Чіле і Південній Африці. „Чи існує яка причина на те, щоб ми обмежували свою стурбованість (щодо порушування людських прав) тільки до двох членів Об'єднаних Націй, коли їх усіх разом є 142?" — запитував амбасадор Мойніген, кажучи дальше: „Як довго стандарти людських прав Чіле і в Південній Африці не будуть застосовані однаково і невтрально до всіх націй, без уваги на характер їхніх режимів та силу їхнього озброєння, так довго вимагане застосування тих прав буде звичайним арбітрарним політичним стандартом під маскою людських прав". Амбасадор Д. Мойніген додав, що Об'єднані Нації вдають, що знають про порушування людських прав „тільки в тих країнах, в яких ще можливо ці права обороняти". Внесена амбасадором Мойнігеном резолюція та виголошена ним вступна промова викликали зрозуміле зацікавлення не тільки в Об'єднаних Націях, але і в цілому світі.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

НАУКОВІ ЗАСІДАННЯ В УВАН

Ню Йорк. — В суботу, 15 листопада ц.р. о год. 3-й по полудні тут в приміщенні Української Вільної Академії Наук при 206 Захід 100 вул. відбудеться наукове засідання Медичної Секції, на якій д-р Ярослав К. Туркало виголосить доповідь на тему: „Медицина і хірургія в сучасному Китаю" (враження з відвидин шпиталів у Пекіні, Шанхаї, Кантоні). Засідання відкриє д-р Роман Осінчук.

„УКРАЇНСЬКА СПРАВА НА ФОРУМІ О.Н." БУДЕ ТЕМОЮ ІНФОРМАЦІЙНОГО ВЕЧОРА В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Український Клюб при Нюйоркському університеті влаштовує інформаційний вечір для обговорення питання „Українська справа на форумі Об'єднаних Націй". Вечір відбудеться в середу, 19-го листопада, в залі ч. 511 Студентського Центру — Лоб. Початок о годині 5:30. В програмі доповіді Андрія Семотюка — голови Б'юра Людських Прав СКВУ, та Романа Чайковського — журналіста при О.Н. Після доповідей, — запити і дискусія. Запрошені теж українські студенти інших високих шкіл Ню Йорку і околиці.

СЕМІНАР УЧИТЕЛЬОК ПІДГОТОВЧИХ КЛЯС

Ню Йорк. — Шкільна Рада УККА — референтура дошкілля інформує, що в неділю, 23-го листопада ц. р. тут в домівці Пласту при 144 2-го евеню відбудеться семінар учительок підготовчих кляс. Пляни і програми навчання подадуть фахові учительки із стейтів Коннектикат, Ню Джерзі і Ню Йорку, які виголосять також доповіді на виховні теми. Початок семінару год. 10.30 рано.

У ПАССЕЙКУ ВИСТУПИТЬ ХОР „МОЛОДОЇ ДУМКИ"

Пассейк. — У неділю, 16-го листопада ц.р. о год. 4-ій по полудні, тут в приміщенні Української Централі при 240 Гоуп Евеню, відбудеться концерт „Молодої Думки" під диригентурою Семена Комірного з участю солістів: сопрано — Оленки Новицької - Зам'ятої і тенора — Євгена Титли. При фортепіяні Оксана Куйбіда і Джон Ван Баскірк. У концерті співатиме коло 100 осіб філій „Молодої Думки" з Ню Йорку, Квінсу, Йонкерсу і Гемпстеду.

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА

Детройт, Міч. — В п'ятницю, 14-го листопада ц. р. о год. 7.30 вечора тут в Галерії ЕКО відбудеться відкриття мистецької виставки образів Зеновія Онишкевича. Виставку можна буде оглядати: в суботу від год. 11-6 і в неділю від 11-5 по полудні. Зеновій Онишкевич народився у Львові в 1929 р. Мистецькі студії закінчив у Ню Йорку. Брав участь в численних мистецьких виставках. Намалював понад 50 портретів, в тому папи Павла VI, Блаженнішого Патріярха Йосифа та інші.

ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ З ОТАМАНОМ БОРОВЦЕМ-БУЛЬБОЮ

Ню Йорк. — В суботу, 15 листопада ц. р. о год. 2-ій по полудні тут у приміщенні Українського Народного Дому при 2-ій евеню відбудеться товариська зустріч з отаманом Тарасом Боровцем-Бульбою, основником і командиром Поліської Січі.

КОНЦЕРТ В СИРАКЮЗАХ

Сиракюзе, Н. Й. — Управа місцевого Відділу УККА інформує, що в неділю, 23-го листопада ц. р. о год. 4-ій по полудні тут в Українському Народному Домі відбудеться концерт для відзначення 200-річчя зруйнування Запоріжської Січі і 57-ліття Листопадового Зриву. Святочне слово виголосить проф. д-р Микола Богатюк, а в мистецькій частині візьмуть участь: маестро Петро Китастий, Павло Писаренко, Ніна Новоходько, члени танцювального ансамблю СУМА „Одеса" і молодь.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР Б. НИЖАНКІВСЬКОГО-„БАБАЯ"

Ню Йорк. — Заходом Об'єднання Письменників „Слово" відбудеться тут в неділю, 7-го грудня ц. р. о год. 4.30 по полудні в домівці Союзу Українок Америки — 108 2-га евеню, Літературний Вечір Богдана Нижанківського-„Бабая" з нагоди появи його нової сатеричної повісти „Свято на оселі". В літературно-мистецькій програмі вечора візьме участь автор книжки.

СТУДЕНТСЬКА ВЕЧІРКА В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк, Н.Й. — Український Студентський Клюб при Нюйоркському Університеті влаштовує вечірку в п'ятницю, 14 листопада, на яку запрошує українських студентів інших університетів Ню Йорку і Ню Джерзі. Вечірка відбудеться в кімнаті ч. 510 студентського центру Лоб, починаючи від години 7:30 вечора. Український Студентський Клюб при Нюйоркському університеті нараховує понад 60 членів і його очолює Рома Сохан, студентка журналістики третього року.

ЮВІЛЕЙ СУА В БАЛТІМОРІ

Балтімор (ЯКА). — В неділю, 23-го листопада, о год. 5:30 п. п. тут в залі готелю Гілтон-Шератон при вул. Бродвей, 59-ий Відділ Союзу Українок влаштує врочисте відзначення золотого ювілею діяльности СУА. В програмі свята: мистецька частина та доповіді Іванни Рожанковської, голови СУА, Лідії Бурачинської, почесної голови СУА і голови СФУЖО з Філядельфії.

ТОВАРИСЬКІ СХОДИНИ ТУІА

Ню Йорк. — Товариство Українських Інженерів Америки — Метрополітальний Відділ інформує, що в суботу, 15-го листопада ц.р. о год. 7-й вечора тут в залі Інституту Америки — 2 Схід 79-та вулиця, відбудуться товариські сходини, в програмі яких: висвітлення прозірок пані Слави Рубель з її поїздки в Україну і виставка ліноритів мистця Володимира Баляса; при співпраці з Куренем УПС „Перші Стежі".

БАЗАР КОМІТЕТУ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

Філядельфія, Па. — Збірковий Комітет Патріяршого Фонду і Т-во „св. Софія" інформують, що в неділю 16-го листопада ц. р. у годинах від 10 рано до 4ої по полудні тут в церковній залі парафії Царя Христа при Каюга і 17-ій вулицях відбудеться Базар, з якого ввесь дохід призначений на Патріярший Фонд. В рамцях Базару відбудеться також о год. 1.30 мистецька програма. На Базарі можна буде набути видання Українського Католицького Університету в Римі, картини українських мистців, кераміку, вишивку тощо.

ПОШИРЕНО ПРОГРАМУ УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ В СТЕЙТОВОМУ КОЛЕДЖІ В ДЖЕРЗІ СИТІ

Під час зустрічі в Стейтовому Коледжі Джерзі Сиґі. На фото сидять (зліва): мґр Уляна Дячук, президент коледжу проф. д-р Вілліям Максвелл, гол. предсідник УНС Йосип Лисогір та пані Меланія Міляновичь. Стоять (зліва): проф. Володимир Трембіцький, проф. Ганс Белд, ред. А. Драган, Володимир Сохан, Володимир Білик, дир. Маріян Коць і проф. д-р Тадеуш Громада.

Джерзі Сиґі. — Згідно із інформаціями Департаменту етнічних Студій Стейтового коледжу в Джерзі Сиґі, де координатором всієї програми є проф. д-р Тадей Громада, на весняний семестр 1976 року, вже затверджено новий спеціялізований курс політичної історії України, урядова назва якої така: „Україна в XX сторіччі". Курс зареєстрований під числом 1100. В програму всього курсу входитиме: аналітичне представлення міжнародно - правного, економічного та політичного становища української державности 1917-1920-их років, аналіза державницьких атрибутів УССР 1917-1923 років, з'ясування змагань Закарпаття за самостійність між роками 1919-1939, з'ясування політичного становища українців в межах поверсальської Польщі та в Румунії. Українська проблематика в час Другої світової війни та подрібне представлення проблеми прийняття України до Об'єднаних Націй і її позиції там же.Під сучасну пору буде завершенням семестральних студій весняного курсу історії України сучасної доби, що його вестиме відомий наш дослідник та знавець цієї ділянки, професор цього коледжу д-р Володимир Трембіцький.

Можна сподіватися, що наші студенти українських студій в Мерсі коледжі у Ню Йорку, Ратґерському університеті в Нюарку, Ню Бронсвіку, та інші схочуть поступити на цей атрактивний курс в Джерзі Сиґі Стейтовому коледжі так само, як слухачі політичної історії України цього коледжу схочуть ще доповнити своє знання з обсягу української літератури, мови та історії українського мистецтва у згаданих двох інших коледжах, де викладачами є професори д-р Е. Федоренко, Л. Онишкевич та А. Слюсарчук.

Поширення та стан і дальший розвиток цих студій, як і зв'язаних з цим таких проблем, як зголошення студентів, можливості стипендій для них та взагалі активне зацікавлення української громади і українських студентів були предметом майже двогодинних розмов між президентом цього коледжу проф. д-ром Вілліямом Максвеллом і професорами та представниками УНСоюзу і місцевої громади під час зустрічі в приміщеннях коледжу у вечірніх годинах в середу. 29-го жовтня ц. р. В зустрічі і розмовах, крім президента проф. дра Максвелла,- від коледжу взяли участь: віцепрезидент для академічних справ проф. Ганс Белд, асистент президента проф. Гаррі Лейда, декан едукаційних послуг пані Дороті Андерсон та координатор етнічних студій проф. д-р Тадеуш Громада і керівник українських курсів проф. д-р Володимир Трембіцький. Український Народний Союз і громаду репрезентували: головний предсідник Йосип Лисогір, головний секретар Володимир Сохан і головний касир мґр Уляна Дячук і ред. Антін Драган та заступник голови місцевого Відділу УККА Володимир Білик, директор „Самопомочі" Маріян Коць і член дирекції Народного Дому пані Меланія Міляновичь. Усі репрезентовані на цій зустрічі наші установи зголосили відповідну підтримку для українських студій стипендіями та заохотою студентів.

При нагоді цих відвідин представники УНСоюзу передали президентові проф. д-рові В. Максвеллові два томи виданої старанням і коштом УНСоюзу Англомовної Енциклопедії Українознавства для коледжової бібліотеки, в якій — до речі — в тому ж часі була влаштована виставка україно-знавчих книг.

Осередок Дослідів Української Діяспори відбув наради

Вінніпеґ (ОУПС). — Користаючи з приявности бразилійського члена Осередку Дослідів Української Діяспори при Українському Вільному Університеті — УВУ проф. д-ра Оксани Борушенко в Вінніпезі, відбулося 15-го жовтня ц.р. в приміщенні Манітобського університету зібрання американських членів цього осередку. Зібранням проводив проф. Яр. Рудницький, голова, що подав відомості про недавно відбуті в Мюнхені загальні річні збори Осередку та про друк першого тому із серії „Україніка діяспоріяна" — праці д-ра Володимира Маруняка про історію української гімназії в Чехо-Словаччині. Дальші томи цього нового науково-дослідчого періодичного видання призначені на історію українського поселення в Европі, Америці й Австралії. Проф. Оксана Борушенко подала звідомлення про працю над українікою в Південній Америці, а пані Ольга Войценко про заходи в справі закінчення „Літопису українського життя в Канаді", що його друк тимчасово припинено в Вінніпезі.

ЗСА ОБМІРКОВУЮТЬ АКЦІЮ В СПРАВІ АНТИСІОНІСТИЧНОЇ РЕЗОЛЮЦІЇ В ОН

Вашінґтон. — В Конґресі ЗСА і в Білому Домі розпочались дискусії в справі протизаходів З'єднаних Стейтів Америки відносно прийнятої в понеділок, 10-го листопада ц.р., резолюції Об'єднаних Націй, яка стверджує, що „сіонізм є формою расизму і расової дискримінації". Ще немає скристалізованої думки, які саме протиакції поведуть ЗСА і проти кого — Об'єднаних Націй в загальному, чи тільки проти 72-х держав, які піддержували цю антисіоністичну резолюцію. Досі обидві Палати Конґресу засудили резолюцію Генеральної Асамблеї ОН, як також закликали до перегляду відношення ЗСА до ОН і навіть виходу Америки з цієї міжнародної організації. Президент Джералд Форд, через свого пресового секретаря Рон Нессена заявив, що він обміркує цілу ситуацію на засіданні Кабінету і візьме під увагу пропозиції Конґресу, як також завваги поодиноких сенаторів і конґресменів та американських громадян, які вже висловилися в тій справі у листах до Білого Дому. Сенатор Джон Спаркман, демократ з Алабами, який є головою сенатської Комісії для закордонної співпраці заявив, що він зарядить переслухання в справі тієї резолюції і дальшої співпраці ЗСА з Об'єднаними Націями. В середу, 12-го листопада ц.р., Сенат одноголосно прийняв резолюцію, яка закликає Уряд перевірити співпрацю ЗСА з ОН.

У зв'язку з резолюціями обидвох Палат Конґресу, президент Форд відбуває тепер консультаційні розмови з членами свого кабінету та лідерами демократів і республіканців в Конґресі для випрацювання узгіднюючої американської анти-резолюції і прийняття заходів, які, як це стверджують кореспонденти, матимуть далекойдучі наслідки. Президент прийняв також на послуханні ізраїльського амбасадора у Вашінґтоні і деяких ізраїльських парляментаристів, які під цю пору перебувають в ЗСА на відвідинах, чи як члени парляментарної делеґації беруть участь в Генеральній Асамблеї ОН.

Кіссінджер закликає до поміркованости

Піттсбурґ, Па. — Державний секретар Генрі Кіссінджер, виступаючи тут з промовою на економічні теми, щераз гостро наталврував антисіоністську резолюцію ОН, але рівночасно закликав до поміркованости і перестерігав перед екстремною відруховою американською реакцією проти Об'єднаних Націй чи країн „третього світу", які в більшості голосували за прийняттям цієї резолюції. „Ми повинні балянсувати американську реакцію" — заявив Г. Кіссінджер на пресовій конференції перед своїм відлетом до Вашінґтону. З розмови Кіссінджера з кореспондентами виходить, що він персонально впливатиме на Конґрес і Адміністрацію, щоб ЗСА не виносили загострих постанов, які принесли б непередбачені шкоди американській закордонній політиці. При тому Кіссінджер відмітив, що він напевно зустрінеться вкоротці з американським амбасадором до ОН Даніелем П. Мойнігеном, з яким має намір продискутувати всі справи, пов'язані з ОН і зокрема з голосуванням над антисіоністською резолюцією. Кореспонденти відчули, що між Кіссінджером і Мойнігеном не конче існують приятельські відносини і не у всьому державний секретар погоджується з амбасадором.

Президент Форд і Конґрес погодились щодо цін на нафту

Вашінґтон. — Після майже дворічної боротьби між Адміністрацією Форда і Конґресом в справі цін на нафту, продуковану в ЗСА, в середу, 12-го листопада ц. р., наступило загальне погодження і ціни на цей продукт бодай на наступні два роки будуть задержані на теперішній висоті, або навіть понизяться. Демократи, які мають перевагу в обидвох Палатах Конґресу вважають це погодження за велику перемогу демократичної більшости. Республіканці натомість стверджують, що президент Форд і його Адміністрація мусіли поступитися перед політичним тиском. Погодження було прийняте в Конґресі з великою полегшею і вдоволенням. Сподіваються, що президент Форд підпише в короткому часі прийняту раніше в Конґресі постанову про зниження цін на нафту, відбувши раніше консультаційні розмови зі своїми економічними дорадниками. Згідно з передбачуваннями, ціни на американську нафту будуть зменшені на 3.5 цента за гальон. Опісля буде дозволена підвишка, яка в кінці 1977 р. повинна досягнути сьогоднішньої висоти. Демократичні сенатори Генрі Джексон із стейту Вашінґтон і Річард Стон з Флориди заявили, що „коли ми упорядкуємо справи енерґетики і сьогоднішнє положення стане законом, ми зможемо тоді робити пляни на будуче і матимемо загальний всекрайовий плян, який виключає дискримінацію поодиноких стейтів".

Максімову відібрали совєтське громадянство

Париж. — В середу, 12-го листопада ц. р., в той самий день, коли академікові Андреєві Сахарову відмовлено візи до Осльо де він мав відібрати признану йому Нобелівську нагороду, відібрано також совєтське громадянство письменникові Владіміру Максімову, який перебуває тепер в Парижі. Про відібрання громадянства Максімову повідомив орган Верховної Ради СССР „Известия", а зарядження підписав голова Президії Верховної Ради СССР Ніколай Подгорний. Владімір Максімов, як відомо, є головним редактором журналу „Континент", який видається п'ятьма мовами.

Сахаров вважає відмову йому візи до Осльо за обиду, заповідає дальші заходи

Москва. — Як уже коротко інформовано в попередньому виданні „Свободи", совєтські власті відмовили оборонцеві людських прав в Совєтському Союзі, академікові Андреєві Сахарову, візи на виїзд до Осльо, щоб особисто одержати признану йому цьогорічну Нобелівську нагороду миру. Виходячи з пашпортового бюра московської поліції, куди його викликано телефоном, А. Сахаров заявив закордонним кореспондентам, що за причину відмови йому візи подано те, що він знає „державні таємниці" та що він, Сахаров, уважає це за особисту обиду та за шкоду для справи міжнародної політики детанту. Він дальше заявив, що цієї справи він не вважав за закінчену та що дальше старатиметься про одержання візи і думає, що „світова опінія заговорить досить рішучо", щоб цю відмову змінити. Він цитував шефа пашпортового бюра Сергея Фадєєва, який заявив йому: „Ваше подання в справі приватної поїздки до Осльо розглянено і з уваги на те, що Ви знаєте державні секрети, з мотивів безпеки Вам відмовляється візи". У відповідь на це Сахаров заявив: „Я вважаю це рішення за особисту обиду. До мене завжди було довір'я і я не думаю, що тепер є причина думати, що я можу поповнити державний злочин". Сахаров дальше заявив кореспондентам, що він не вважає це рішення за остаточне та робитиме в цій справі дальші заходи, в яких він потребує сильної міжнародної підтримки.

Появився черговий випуск етимологічного словника

Вінніпеґ (ОУПС). — Не зважаючи на трудноші редакційного і видавничого характеру, започаткований у 1941 році „етимологічний словник української мови" проф. Яр. Рудницького появляється точно кожнорічними випусками в Вінніпезі. З датою 1976 р. вийшов тут у друкарні „Тризуб" четвертий зошит другого тому цього словника, що містить у собі слова від „естамп" до кінця букви „Є". В загальному, це вже 15-ий випуск праці проф. Рудницького (перший появився в 1962 р.). Між новими „спонзорами" цієї праці є Фундація ім. Т. Шевченка з Канади, Український Культурно - Товариський Клюб із Автралії, Українське Видавництво з Англії, Союз Українців Великої Британії, Ліга Визволення України з Канади, а з приватних осіб монсеньйор о. д-р И. Рекем із Вінніпеґу, Мирон Сурмач з Ню Йорку та панство М. і М. Додяки з Торонта. До друку підготовляється 16-ий випуск словника, що охоплюватиме букву „ж". Годиться відмітити, що заповіджений ще в 1961 р. Академією Наук у Києві „чотиритомний словник" того типу ще й досі не появився друком, а в Україні словник проф. Рудницького зроблено „недоступним", не зважаючи на „культобмінний" договір між Канадою й СССР.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нові можливості

Давнє народне прислів'я про те, що „немає нічого злого, щоб на добро не вийшло" не завжди в історії виправдується, але цим разом воно може здійснитися і ми також могли б на свій лад і по своїм спроможностям до цього причинитися. Маємо на думці схвалену минулого понеділка антисіоністичну резолюцію Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй.

Можна припускати, що ця резолюція була фактичним твором совєтської підривної дипломатії, яка використала до цього міжнародну коньюнктуру, зокрема антиізраїльські антагонізми арабських країн та деяких інших країн „третього світу". Окремою мовою говорить факт, що співпроєктодавцем тієї резолюції була, очевидно по велінню свого московського пана, Українська ССР. Немає бо сумніву, що совєтські русифікатори бажали б тією резолюцією дістати міжнародну моральну апробату для їхнього нищівного походу проти жидів і проти українців, постійно поєднуючи у своїй пропаганді і в своїх репресіях жидівських „сіоністів" з українськими „буржуазними націоналістами".

Проте, хитро придумана затія вже починає повертатися бумерангом проти її авторів, як і проти Організації Об'єднаних Націй, високий форум якої совєтські демагоги вже не вперше використали для своїх підривних цілей. Крім словного засуду згаданої антисіоністичної резолюції президентом Фордом і Конгресом ЗСА, який плянує відповідну дальшу протиакцію, американський амбасадор Мойніген уже зголосив на тому ж міжнародному форумі резолюцію з вимогою звільнення всіх політичних в'язнів у світі, що відноситься в першу чергу до Совєтського Союзу. Немає сумніву, що за цим підуть відповідні дальші акції. І в цій новій коньюнктурі напевно матиме відповідну увагу і започаткована та ведена нашим Українським Конгресовим Комітетом акція в справі совєтського митного здирства за дарові пакунки з Америки до Совєтського Союзу. Кращі можливості матиме також продовжувана акція оборони Валентина Мороза, Леоніда Плюща та всіх інших українських політв'язнів у СССР.

Не менші нові можливості дає нам схвалена того ж дня Генеральною Асамблеєю ОН резолюція в справі участи представників Палестинської Визвольної Організації в усіх мирних зусиллях на Близькому Сході та рівночасно створює для представників тієї організації можливість обстоювати свою справу і свої вимоги на форумі Об'єднаних Націй. Відомо, що досі таке право мали тільки представники держав. Понеділкова резолюція створює прецедент, а відомо, що свого часу „Ню Йорк Таймс", коментуючи початкові заходи в справі представництва Палестинської Визвольної Організації в Об'єднаних Націях, виразно згадав, що таким самим порядком відповідне представництво в тій міжнародній організації прислуговує й Українському Визвольному Рухові.

Отже, нові можливості заіснували. Тепер головне: чи і наскільки ми потрапимо ці можливості використати.

Добрий приклад

Вже третій рік підряд українські учні публічних і католицьких американських середніх шкіл міста Балтимору та сусіднього повіту Енн Арундел на своїх свідоцтвах одержують по одному кредитові за українознавчі предмети, які вивчають в Школі Українознавства УККА в Балтиморі. В минулому шкільному році 23-ом учням, які ходили до вищих кляс цієї Школи Українознавства, тобто, від 9-ої до 12-ої кляси, на їхніх свідоцтвах в американських середніх школах вписано по одному кредитові за вивчення української мови та культури, а рік раніше такі кредити одержало 19 учнів.

Школа Українознавства в Балтиморі повинна стати прикладом для всіх наших шкіл українознавства. Якщо дирекція нашої школи в Балтиморі та управа Батьківського кружка зуміли поробити заходи в Радах Шкільництва публічних шкіл Балтимору та повіту Енн Арундел та в адміністрації Католицьких шкіл Балтиморської архидієцезії щодо признання кредитів за українознавчі предмети в наших школах, то немає жадних причин чому такі старання не повинні поробити наші школи в Ню Йорку, Філядельфії, Детройті, Чікаґо та всіх інших містах. У зв'язку з цим треба також подбати, щоб рівень навчання, учительський склад і шкільне вивінування були завжди на високому рівні, бо признання кредитів можна одержати тільки після перевірки даною Радою Шкільництва. Наша школа в Балтиморі одержала таку акредитацію тільки під умовою, що Міська Рада Шкільництва кожного року матиме право перевіряти навчальну програму та рівень навчання в тій школі.

Користі, що їх принесло б таке визнання кредитів за навчання в наших школах наявні. Поперше, наш учень чи учениця, які ходять до наших кінцевотижневих українознавчих шкіл протягом 11 або 12 років, одержавши за це кредити в американських середніх школах можуть з чисто практичної точки зору сказати собі, що ці роки не пішли на марно. Подруге, признання кредитів американськими школами за предмети в школах українознавства напевно заохотить наших учнів пильніше прикладатися до науки, бо оцінки з українознавчих предметів були б вписані не тільки на свідоцтвах наших шкіл. Потретє, признання кредитів за науку в школах українознавства напевно корисно впливатиме на психологічне наставлення учнів, бо в їх очах підносить престиж цих шкіл. Таких і подібних аргументів можна б навести багато більше.

Усе це тільки переконує і заохочує, щоб дирекції та батьківські кружки шкіл українознавства в усіх містах ЗСА пішли за прикладом Школи Українознавства УККА в Балтиморі та старалися здобути для своїх шкіл подібні привілеї від міських, повітових чи стейтових Рад Шкільництва.

Володимир Мацьків

МИ І 200-РІЧЧЯ З'ЄДНАНИХ СТЕЙТІВ АМЕРИКИ

200-ліття існування ЗСА і 100-ліття Українського Поселення в цьому краю — це поважні і важливі події і їх належить якнайкраще відзначити. Про це було вже багато голосів в українській пресі. Видвигнено різні пропозиції, а навіть обдумані і опрацьовані програми наших виступів та імпрез у різних більших містах, а також дати, коли вони будуть відбуватися. Очевидно, це дуже похвальна справа. Наші виступи та вистави популяризуватимуть українське ім'я, нашу культуру та тим самим робитимуть нам свого роду реклямy.

Але в житті людей так буває, що враження з різних виступів, імпрез та вистав, хоч би вони були на найвищому мистецькому рівні та дуже сильно вплинули на глядачів чи слухачів, не все залишаються на постійно у їх пам'яті. Вони з часом затираються і проминають, бо приходять нові враження та нові події.

Тому варто подумати про те, щоб створити якийсь триваліший пам'ятник, який постійно діяв би, пригадував і переконував би нас, що наше мистецтво, наша культура і вся наша минувшина не такі дуже бідні та малозначні, як дехто думає, а також говорив би переконливою мовою те саме представникам усіх інших народів та спільнот.

Пропозиція, яку хочу подати, не нова. Про неї писала вже давніше українська преса, але тепер замовкла.

Таким дуже вартісним та конечним пам'ятником були б наш музей і бібліотека, відповідно влаштовані та удержувані. Про вартість, значення та потребу музею писала вже в „Свободі" Л. Бувачинська, 17 жовтня 1975. Не буду повторяти написаних вже слів, але хочу додати, що роля музею та бібліотеки в житті культурного народу, чи спільноти, дуже важливі. Про це може кожен з нас переконатися, оглянувши чужі музеї та бібліотеки. Це ж наглядні свідки культури народу, як теж вартості його провідних чинників. Це добре зрозуміли деякі наші люди і організують вже українські музеї в Чікаґо, Клівленді, Стемфорді, Бавнд Бруці та Ню Йорку. Цей останній організує Союз Українок в домі, що його купили на спілку з Українським Конгресовим Комітетом.

На жаль, немає такого музею у Філядельфії, головному місті стейту Пенсильванії, де поселювались і працювали українські перші поселенці в цьому краю. У Філядельфії живе найбільше наших людей. Тут існує вісім парохій Української Католицької Церкви враз з Митрополичим собором та кілька православних. Є теж церква українських протестантів. Філядельфія стоїть на першому місці в збірці на Народний Фонд.

Філядельфія має всі можливості такий пам'ятник основувати, щоб тільки знайшлися люди, що належно зрозуміли б цю важливу справу та хотіли б тим зайнятися. Філядельфія має теж прегарне місце, на якому належало б такий пам'ятник створити, а саме біля нової і дуже гарної української католицької катедри, в околиці якої знаходиться громадянський клюб, величавий дім для старших, редакції та видавництва деяких наших газет, деякі важливі організації і підприємства, а головне тут є місце, де можна б оснувати музей та бібліотеку.

Коли я говорив про цю справу з представником однієї нашої організації, він зразу заявив, що радо дасть тисячу долярів або й більше, щоб тільки хтось тією справою хотів зайнятися.

Оснування музею та бібліотеки в місті найбільшого скупчення українського поселення зможе відограти дуже важливу ролю у збереженні нашої субстанції. Українська молодь мала б змогу переконатися, що ми набагато старший нарід від багато інших народів, які стараються переробити нас на „своє копито", що наша культура створила неоцінені скарби, яких не має багато інших народів.

Оснування та відповідне влаштування українського музею та бібліотеки було б свого роду протиакцією до починів московських загарбників на рідних землях та виразно вказувало б, що наш нарід живе і не думає марно загибати, як цього хочуть большевицькі вбивники.

Тут широкий світ зможе оглядати нас, сказати б, з нашого нутра, тобто від того, що ми створили на протязі довгих століть нашого існування і чим ми різнимося від всіх інших народів світу.

Є ще одна дуже важлива причина, яка приневолює нас поважно подумати про такий цінний пам'ятник. Це тисячоліття завершення християнства в Україні, що припадає 1988 р. Про цю справу дотепер ще мало хто думає, а час пробігає швидко. Про відзначення цієї такої дуже важливої справи треба вже думати сьогодні.

Очевидно, що репрезентативного музею та бібліотеки протягом року влаштувати не вдасться, але цю роботу слід розпочати вже тепер, щоб її гідно закінчити тоді, коли діждемось цього дуже важливого ювілею. Уважаю, що ніхто не зможе придумати більш гідного, більш цінного та переконливого пам'ятника для відзначення тих дуже важливих роковин української історії та релігії.

Було б дуже добре, щоб про ці справи заговорили українські провідні чинники так суспільно-громадські, як і релігійні.

Людмила Мойсеєва

ПІД ПАРТІЙНИМ КАРАУЛОМ...

Звітуючи за два останні роки на звітно - виборних партійних зборах київської організації Спілки Письменників України, „комуністи письменницької організації республіки підсумовували результати творчої і громадської діяльности столичних літераторів". Про це подає київська „Літературна Україна" з 28-го жовтня ц. р. в півторасторінковому звідомленні.

У звітній доповіді секретаря партійного комітету Б. И. Чалого стверджено, що літератори України „брали активну участь у здійсненні політики партії і Радянської держави"; що „ветерани партії в літературі" такі як Петро Панч, Іван Ле, Юрій Смолич, Наталя Забіла, Микола Бажан та інші, поруч власної „молодої творчої активности" мали час і „на сердечне наставництво" молодих літераторів; що в їхніх творах зокрема, мовляв, відображується теми „ударних будов" та „зміцнення і розширення міжнародних зв'язків". Не чужа письменникам УССР і „військово - патріотична тема", особливо „30-річчя великої перемоги", „пристрасне викривання фашизму", а понад усім — зображування „життєтрепетного сьогодення", „показ нового, прогресивного у боротьбі з віджилим, старим".

Б. И. Чалий говорив зокрема про журнальні публікації таких творів, які через „недовершеність скрємих образів викликали суперечливу дискусію". В кожнім разі таким письменникам висловлено „ряд конкретних зауважень і побажань, які допомогли авторам знайти вірний курс на нелегкому шляху"...

Доповідач згадав і про „творче відрядження" письменників до... колгоспів і „першопроходців БАМ'у", серед них бачимо, поруч низки інших, і відомих поетів Є. Гуцала, О. Лупія, В. Коротича. Як виходить з доповіді, ці поети перейшли до „нарисовців і публіцистів", а Віталій Коротич зокрема дав „кілька пристрасних статтей".

Звітує Чалий також, що „партійна організація... не лише стежила за процесом, а й активно втручалася в нього", що „на партійних зборах... обговорювався доробок окремих письменників" і комуністи „справедливо зауважували", що в деяких письменників „викривлено образ головного героя".

І мабуть тому, щоб менше „стежили" за кожним рядком творів, що виходять з-під пера українських письменників на українські теми, — особливо з минулого України, що взагалі є „табу" в сьогоднішній день, — більшість письменників вдаються до безпечних тем — „інтернаціональних". Б. Чалий сам не зауважує жахливої іронії своїх власних слів, коли українські письменники, замість писати про те, що вони знають і відчувають, замість творити національну літературу українську, мусять під нагай московський творити літературу... сусідів. „Невичерпна Білорусь у серці М. Нагнибіди. Д. Павличко возвеличує Естонію. Співцем братнього литовського краю став С. Литвин. Б. Степанюк подарував читачам образ Киргизії"... І як підсумок, пише Чалий, що „в усіх поезіях звучить слово Москва!"

Називаючи цілий ряд українських літераторів, не забув доповідач у цьому сумному списку скалічених, зламаних душ згадати і Івана Драча. Автор симфонії „Смерть Шевченка" тепер слухняно йде „на припоні" та „збагачує поезію новим бойовим здобутком. Голос поета звучить мужньо, партійно, нищить націоналістичу гидь вибухівкою образів".

Як бачимо, „вимогливість і партійна принциповість", „гостре ставлення питання" про „слабкі в ідейному відношенні" твори нагнали страху не одному підсовєтському письменникові, і вони співають „про Матрьошу, про Парашу, радость нашу, султан, паркет, шпори", а тих, кого залякати не вдалося, ті поїхали в Мордовські і інші табори, бо сьогодні в Україні панує знову сталінський принцип: „Рубайте голови — голови не відростають!"

Закінчивши обговорювати письменників, поетів і публіцистів, Чалий перейшов до критиків, підкреслюючи, що підсовєтська українська критика наповнена „бойовим духом", замітна „наступальним характером". Щоправда і серед критиків є деякі недотягнення, бо виявляється, що із сотні з них лише одиниці як пропагандисти пишуть в газеті, а решта обмежується до чисто літературної праці. Чалий хоче, щоб критики „стали бойовим штабом „Літературної України", яку сьогодні читають у всіх куточках світу".

Українські підсовєтські журнали — „Вітчизна", „Радуга", „Всесвіт", „Дніпро" були також обговорені в звіті Чалого. З цих журналів перепало „Вітчизні" за те, що вона замало „активно впливає" на літературний процес, а „Дніпро" виявляється „іде помолоділим, бойовим" вперед і вже пише тільки про „сьогодення". Як відомо, в журналі „Дніпрі" колись часто друкувалася т. зв. „українська творча молодь", яка майже поголовно опинилася за гратами. Доброї згадки удостоїлося і видавництво „Радянський письменник" особливо за збірник „З тобою, партіє!" та „Комуністи, вперед!" До успішних починів зачислив Чалий і пожвавлення „м і ж літературних зв'язків", про що свідчать відбуті „вечори з участю російських поетів на Буковині, Харківщині, Миколаївщині".

А взагалі „за звітний період відчутно посилився партійний вплив на літературний процес, комуністи стали ефективніше займатися суто творчими справами".

Як приклад і доказ „високої вимогливости й принциповости організаційної діяльности парткому", доповідач навів, між іншим, „об-

(*Закінчення на стор. 3-ій*)

Леонід Полтава

„КНЯЖА ПРИСТАНЬ У КИЄВІ"

Так зветься великого розміру образ мистця Петра Андрусева, відслонений у неділю 2-го жовтня 1975 р. в новій домівці Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" у Ню Йорку, в присутності мистця з дружиною, оперовою співачкою Наталею Андрусів, представників 14 установ і організацій, у тому від УНСоюзу адв. Івана Флиса, і понад 100 запрошених гостей.

Сам факт урочистого відслонення нового твору видатного українського мистця, автора великих історичних полотен з українського минулого, заслуговує на увагу, бо, на жаль, не часто у нас відбуваються такі свята. Мистець П. Андрусів, до речі, один із ініціяторів і колись перший голова „Самопомочі" в Ню Йорку, відомий як автор картин на тему княжої Руси - України і доби козаччини крім іншої тематики. Відомий він також як мистець, який докладно вивчає добу, ношу, зброю, побутові речі тощо, заки взятися до праці над твором. Кругло рік тривала праця над образом „Княжа пристань у Києві", створеним на запрошення Управи кредитової кооперативи „Самопоміч" з двох міркувань: щоб відслоненням образу започаткувати відзначення 25-річчя діяльности кредитівки і відзначити 100-річчя українського поселення в Америці та 200-річчя Американської Держави; крім того, — і це не менше важливе, — щоб дати змогу відвідувачам „Самопомочі" побачити наше столичне місто в княжих часах і, одночасно, підтримати дальший розвиток українського образотворчого мистецтва за океаном.

„Нашого плачу ніхто не боїться, бояться нашого думання", — сказав мистець П. Андрусів до зібраних у приймальній залі людей перед „Княжою пристанню в Києві". Наше минуле зубожують злонавмисне наші окупанти, наголошуючи лише народне мистецтво й побут, а ми ж мали величну княжу добу, ренесанс і козацьке барокко", — стверджував проф. П. Андрусів, один із кращих майстрів пензля, оспівувач української історії. — „Маємо досить багато літературних творів, присвячених княжій добі, але дуже мало візуальних".

Образ „Княжа пристань у Києві" впадає в очі не лише великим розміром, витонченим рисунком, опрацьованими деталями, ніжною кольористикою. З глибини тисячоліття до глядача долітають звуки мови наших прапредків - українців, грецьких купців, скандинавських воїнів, мисливців, землепроходців з далеких країн. Шелестить шовк у руках купця, дзвонять дзбанки прегарного виробу і невидимої краси киянка уважливо приглядається до товарів, з яких кожний настільки опрацьований, що, здається, можна підійти до картини і взяти розцяцьковані скриньки чи бодай кілька червоних яблук з часів князя Ярослава. Понад 100 постатей бачимо в київському порту, де велично погойдуються під високим блакитним небом свої і чужі кораблі. Кожна постать — окрема людина. Вдивитися в неї — і можна, здається, розповісти про її походження, зайняття, наміри, бажання. Святково й одночасно ділово, по-купецькому минає на пристані час, спокійно проходжають люди, а над ними чорніє в далені міцна охоронна вежа з княжими воїнами, і ще далі біліють на горах церкви та княжі хороми, обрамовані могутніми мурами, під якими пасторальні види. На першому пляні образу діти бавляться, поблизу них воїн із списом, ще далі якийсь картун, пригаючи, співає веселу пісню, викликуючи усмішку на лицях киянок. Перський купець запрошує подивитися на його товари... За натовпом у порту — відділ воїнів, ще далі - вершники...

Треба годину, можливо й кілька годин, щоб не лише здивитися в образ, а й охопити його думкою, відчути, що за вашими плечима — 1 000 років, що не даремно арабський письменник X ст. Ібн - Фадлан розповідав про тронну залю київського князя, де разом із ним знаходилося 400 вояків і старшин. У X ст. візантійський поет Ґцетніс і німецький письменник Падеборна, про що згадував у своєму слові на відкритті мистець П. Андрусів, стверджували, що руські ювелірні вироби славилися на ввесь світ. У Києві X-XI ст., за підрахунками вчених, налічувалося більш ніж 60 самих реміснічих професій!

Ось ту частинку великого життя наших прапредків доніс до сучасного й майбутнього оглядача образу „Княжа пристань у Києві" майстер Петро Андрусів, реаліст - романтик і мистець-патріот.

Голова Кредитової Кооперативи „Самопоміч" д-р Володимир Нестерчук привітав автора твору й гостей, подякував проф. П. Андрусеву за видатну працю, підкреслив ініціятиву скарбника „Самопомочі" інж. Романа Раковського в придбанні цього образу, а також значення співдії світу мистецтва із економічним світом, вагу продовження давньої традиції української кооперації на рідних землях, яка завжди була меценатом української культури.

Після короткого слова проф. Петра Андрусева, в якому він наголошував потребу відтворення українського минулого не з фальшивих позицій так зв. „соцреалізму" і не з позицій збідненого „народництва", а з позицій великої історії великої української нації, коротко промовляв інж. Роман Раковський: „Тому 900 літ тут, де ми стоїмо, на Мангеттенському півострові, кочували індіянські племена. У той час Київ був столицею могутньої держави". Промовець підкреслив вагу зростання кількости членства „Самопомочі", бо це уможливлює призначати фонди на потреби самого членства і української культури, науки, шкільництва.

Після відслонення образу в головній залі „Самопомочі", що відбулося під оплески зворушеної і вдячної публіки, з годину люди оглядали цю прегарну і з усіх оглядів вартісну працю, а потім Пані із „Самопомочі" запросили всіх на товариську перекуску.

Без сумніву, „Княжа пристань у Києві" — видатна подія українського вільного образотворчого мистецтва і нашої громади.

Микола Бараболяк

БУЧАЧ І БУЧАЧЧИНА

(Завваги з приводу появи реґіонального збірника)

I

Наче св. Письмо

Коли дістав я примірник збірника про Бучач і Бучаччину, думав я, що хтось прислав мені св. Письмо. Так імпозантно ця книга виглядає. А груба, мов св. Письмо (943 стор. друку), і в люксусовій червоній оправі, і з золотими витисками бучацького ратуша, що на перший погляд виглядає як катедра Нотр Дам і букви золоті. Це насправді назверх величава книга. Не від речі і те згадати, що збірник вийшов під фірмою Наукового Товариства ім. Шевченка, що теж додає йому поваги. Словом — книга імпозантна. Я не мав нагоди бачити збірника Чортківщини, щоб порівняти, станиславівський і стрийський збірники ще перед нами, та маю надію, що мій Бучач поб'є усі інші реґіональні почини.

Я теж із Бучача

Тепер і не соромно і „бучачінерові" признатись, що він із „Бучече". А то, як пише д-р Михайло Гузар на стор. 180 збірника, Бучач мав опінію „діри", і тому після появи збірника може декому не буде на майбутнє ніяково признатись до свого реґіонального походження.

Мушу признатись до гріха, що і я ставився неґативно до ідеї появи того збірника. Коли мене запрошено написати дещо до нього, я відмовився ще і з тієї причини, що ставився з застереженням до витрачування коштів на такі льокального характеру видавництва, коли у нас нема коштів на видання таких необхідних матеріялів як, наприклад, солідна історія України.

Нині, після появи того збірника, мушу признатись, що я помилився. Поява збірника — це корисне діло і мушу тільки поґратулювати ентузіястам того задуму, моїм давнім приятелям Степанові Шипелявому і Михайлові Крижанівському за їх велике досягнення і жертвенну працю.

Наукові статті

Я не археолог ні історик, врешті у короткій рецензії не місце це робити, і тому мені важко оцінити наукову вартість таких праць, як проф. Я. Пастернака про археологічні розкопки на терені Бучаччини, проф. М. Андрусяка солідну дослідну працю про „Минуле Бучаччини" (38 сторінок друку), Івана Боднарука про новішу історію повіту; можу лише як той, що прожив у Бучачі до 23 року життя і провів там гімназійні і студентські літа, сказати, як приємно мені нині довідатись із тих статтей багато про те, що я бачив, а чого не розумів, не маючи відповідних підстав у знанні історії моїх родинних місць. Ходив по бучацькому замку, відвідував багато разів і „Монастирок", і рукомишські та берем'янські печери, але хто і коли побудував їх, хто там жив, мені тоді не було відомо. Прив'язання до тих місць було радше чуттєве, а не побудоване на глибокому розумінні минулого. Був я свідком розкопок на „Федорі", про які пише проф. Пастернак, але тоді я мав слабе розуміння їх значення. Тому так приємно нині читати про ті речі, які колись бачив.

А що родився в Монастириськах і жив там до 14 року життя, особливо приємно було мені „відкрити", що історія моїх родинних „Монастириц" сягає сивого 1437 року.

З надзвичайною приємністю читав теж статтю С. Гординського про „Мистецькі традиції Бучача". Я знав, що церква св. Миколи стара, що її іконостас цінний, але мене більш притягала модерна василіянська церква, — і я не находив часу, щоб простудіювати її скарби. Стаття Гординського дає цю нагоду.

Вартісні статті С. Шипелявого про „Бучаччину в боротьбі за самостійну українську державу", Л. Шанковського про „Бучаччину в роки визвольної війни 1918-1920", спомини о. Й. Жана, І. Боднарука про „Бучацький Парнас", С. Ріпецького про життя молоді у 1864-1914.

Сильветки визначних бучачан

На мою думку особливу вартість мають коротші біографічні дані визначних наших діячів у ділянці науки, письменництва, політики і філософії.

До цих цінних мемуарних матеріялів належать статті про таких бучацьких діячів, як о. Лев Березовський, о. д-р Теодор Галущинський, Володимир Масляк, д-р Микола Шлемкевич, Сальомея Крушельницька, Степан Танчаківський, Олена Кисілевська і Володимир Темницький.

(Продовження буде)

Чупринці-Шухевичу на вічну славу

(З Академії у Фешин Інститугі в Ню Йорку)

Велика Академія у Ню Йорку, в неділю 19-го жовтня ц. р., була могутнім і одностайним акордом на честь незламного героя нещодавної збройної боротьби за волю, із відвічним ворогом Москвою, ген. Романа Чупринки-Шухевича. Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Ню Йорку зі своїм головою адв. Р. Гуглевичем, як Відділ УККА, зайнявся зорганізуванням і влаштуванням цієї удалої імпрези.

По американськім гимні, з бравурою виконнім на фортепіяні, д-ром І. Соневицьким відбувся апель, його виконали полковник Юрій Лопатинський, М. Климко-Ярема, представники комбатантів, молодь СУМА і Пласту з прапорами. Цікаву й переконливу промову, виголосив гість із Чікаго, сотн. інж. С. Голяш-Мар. Він вичерпно, на тлі воєнних подій, вирізьбив постать героя Чупринки-Шухевича, як командира УПА: його дії, працю, заповіти та нещадну і досмертну боротьбу. Із гуртовою деклямацією виступили члени Студії Мистецького Слова Л. Крушельницької, з музичним дострoєм І. Соневицького, прорецитувавши відому поему М. Вобслава: „Хай путь спасенна вам свята". У деякій мірі бракувало більше чуттєвої безпосередности і глибшого наголошення нюансів, як поодиноких слів так і цілих фраз; проте деклямацію треба вважати успішною.

Друга частина програми була присвячена вокально-музичному прославлені Чупринки-Шухевича. Так як і на січневому святі Державности, центральною постаттю серед виконавців, була солістка оперних театрів, мецо-сопрано з нестрічним волюменом голосу і золотим тембром тону, Рената Бабак. В екстазу своїх незрівняних тонів і в найщиріші переливи фразувань влила співачка всю глибінь своєї душі і темперамент почувань. І чи це були знамениті, так рідко співані Лисенкові, ноктюрн-пісня: „Місяцю князю" (поезія І. Франка), чи „Айстри" (поезія О. Олеся), або відома Стеценкова „Вечірня пісня" (сл. В. Самійленка) чи знову новинка в обрібці А. Гнатишина „Стоїть гора високая" — всі вони були виконані з великою мистецькою умілістю і щирістю. Тільки до Н. Нижанківського „Засумуй трембіто" мусимо мати одне застереження. Очевидно, що п-і Бабак не може знати з яким пієтизмом відносилося колись наше громадянство у Львові до цієї одноразової пісні. Отже це пісня заважна, щоб можна було її побіжно трактувати: тому не можна двох фраз переносити октаву вгору. Це музична заввага на яку загальна публіка не звертає уваги. І це можна було ствердити по бурі невгаваючих оплесків і окликів „браво". Коли ж мій сусід з-заду звірився мені, що йому муравлі поповзли по спині в „Стоїть гора", то це було ясно, що наше мецо ще раз зачарувала своїх слухачів.

Крім солістки, гарного успіху добився теж чоловічий хор „Думка", під орудою молодого Семена Комірного. Докладне опрацювання кожного такту пісні, голосові форте і піяно ,вичуття духа композиції та гарні тенори доп'яли свого заслуженого успіху. Прегарна і трагічна народна, в обрібці Людкевича „Чорна рілля" і бадьора та бойова Стеценкова „Вилітали орли" торкнулись серця слухача. Хорові „Думка" вміло акомпаньював Дж. Е. Баскирк.

Хоча вибір пісень, бас-баритона Метрополітальної Опери А. Добрянського, музично був правильний, однак характер пісень був замало різноманітний. Бо як народна „Ой, з-за гір" в обрібці Л. Ревуцького, чи дума кобзаря з опери Стеценка „Полонянка", та вкінці „Дума про матір Україну" Верикізського, всі були того темно-трагічного характеру, які зачинав дещо тяжіти. Проте, Добрянський проспівав пісні гарно, був він особливо при голосі. Публіка і йому не щадила оплесків. Обом співакам акомпаньював прекрасний піяніст-соліст (він має уже і свої награні платівки), справжній мистець фортепіяну Тома Грицьків.

Закінчував імпрезу міщаний хор „Думка", відспівавши Соневицького „За рідний край", народну в опрацюванні Кошиця, з пописовим сольо О. Замятої „Бодай тая степовая могила" — неймовірно чаруюча пісня — та Гайворонського героїчне „Живи Україно". І знову заблестів диригент Комірний своїм молодечим хистом. Це був його досі найбільший мистецький осяг і успіх. Хор із чулим ліризмом вивів гуртову партію, де на її тлі цзвеніло сріблисто-тужно сопранове сольо. Дві бадьорі, міцні пісні були добрим епілогом Академії леґендарному Чупринці. Хор розспіваний звучав майже потужно, чисто і певно. Особливо запала в душу учасникам імпрези, завжди свіжа — „Живи Україно".

Теодор Терен-Юськів

Губернатор Воллес проголосив свою кандидатуру на президента

Монтґомері, Алабама. — В середу, 12-го листопада ц.р., губернатор Алабами Джордж Воллес проголосив офіційно, що він старатиметься про номінацію на президента ЗСА на Демократичній Конвенції і братиме активну участь у передвиборчій кампанії та правиборах у багатьох стейтах ЗСА. Він при цьому закликав до „політичної революції", передбачаючи свою перемогу в виборах, та заповів, що його головним політичним гаслом буде збереження пересічного американця в „ультра-ліберальній" добі. „Моє здоров'я прекрасне", — заявив губернатор Воллес, намагаючись заспокоїти тих, які стурбовані станом його здоров'я і ставлять це як одиноку перешкоду для виставлення його кандидатури на президента.

Губернатор Воллес зайняв також становище до деяких питань американської закордонної політики і засудив останню резолюцію Об'єднаних Націй, яка твердить, що „сіонізм є формою расизму і расової дискримінації".

ПІД ПАРТІЙНИМ КАРАУЛОМ...

(Закінчення ч стор. 2-ої)

мін партійних документів", який було переведено завдяки „постійному вивчанню й контрольованню діяльности первинних парторганізацій". На звичайній мові це означає „чистку", коли з партійних рядів виключається тих, що туди потрапили випадково. Про цих небажаних можна довідатися з такого обзацу статті: „Доповідач приділив велику увагу питанням марксистсько - ленінської освіти комуністів і безпартійних, наголосив на необхідності і далі підвищувати політичну активність, пильність літераторів, давати рішучу відсіч будь - яким проявам ворожої ідеології, з усією непримиренністю виступати проти міщанських настроїв, аполітичности, внутрішнього переродження".

Із цілого звіту можна легко переконатися, що всі старші письменники добре „тримають ніс за вітром" і не виломлюються з наперед визначених Москвою рамок, але з молоддю не все гаразд, навіть після фізичного розгрому шистидесятників, про що докладно знаємо з трагічних вісток, що продістаються до вільного світу з-за дротів Сибіру й російської Півночі.

Партійний „бос" СПУ стурбований, бо ,взагалі, на всіх без винятку звітно - виборних партзборах в організаціях Спілки відчувалася заклопотаність і стурбованість станом роботи з молодими", — признається він і наголошує цей момент, та подає, що і літературна студія Київського Держуніверситету теж не випадає з поля зору партійців СПУ, очевидно, щоб вчасно і там зауважити „крамолу", якщо така появиться, і вжити „соотвєтствующіє мєри".

Як звичайно, після звітної доповіді Б. Чалого виступали із своїми заувагами ще кілька активістів СПУ, серед них В. Кочевський, секретар правління Київської організації СПУ, який говорив про потребу „частіше повертати в площину сьогоднішньої творчої практики", щоб відкривати „духовий світ радянської людини".

Горезвісний ще своїм ставленням до хворого Василя Симоненка, Л. Новиченко сказав, що завдяки „щоденному, вдумливому і принциповому керівництву партії літературою", українська література „продовжує робити успішні кроки в дальшому освоєнні теми сучасности" та „ в час великої інтернаціоналізації духовного життя — вже не можна обмежуватися лише „домашніми" критеріями оцінки літературного твору". Він хвалив критику, що стала тепер „соціяльно зіркішою", „більш непримирливою до всіляких відступів від методу соціялістичного реалізму".

У своєму виступі В. Решетилов, секретар парторганізації журналу „Вітчизна", приєягався, що редакція журналу „зосередила всю увагу на тому, щоб виправити серйозні недоліки, що свого часу мали місце в роботі часопису", і обіцяв, що надалі будуть „відтворювати героїку комуністичного будівництва", а не якісь там попередні єресі, тобто уславлюватимуть „ленінську дружбу народів" і виховуватимуть „почуття високої клясової непримиренности до буржуазної ідеології, зокрема до українського буржуазного націоналізму і сіонізму". Для цього в журналі запроваджено рубрику „На барикадах ідей", каже Решетилов, „під якою регулярно з'являються гострі матеріяли науковців, публіцистів і памфлетистів". Про одні такі „гострі матеріяли" — памфлет „Іржавий Цвях" Антона Хижняка — писала „Свобода" в ч. 209 з 7-го листопада. В тім памфлеті напасливо критиковано книгу М. Сосновського „Дмитро Донцов — політичний портрет".

Про драматургію і драматургів говорив М. Зарудний, скаржачись між іншим на малу увагу фахової критики до драматичних творів, та малі можливості для друкування їх, мовляв, „слід також розв'язати проблему з друкуванням п'єс, бо ж, як відомо, і журнали і видавництва йдуть на це не охоче".

Серед тих, що добре зрозуміли „ідейнотворчу атмосферу, яка нині панує в Спілці Письменників України", як це висловився директор Бюра пропаганди художньої літератури П. Осадчук, — і зуміли собі „забезпечити творчий успіх", бачимо... Віталія Коротича. У своєму слові цей добрий колись український поет говорив про партійний з'їзд, що наближається, про „питання інтернаціонального єднання братніх літератур". Він запевнив, що „радянська література не дає сірятині ніяких шансів на виживання". Можна догадуватись, що в дійсності замість слова „сірятина" мало б стояти інше слово. Про це так красномовно й зворушливо свідчить недавня втікачка з Совєтського Союзу, Раїса Россянська, в її спогадах про зустрічі з Євгеном Сверстюком, пишучи в „Сучасності" про розгром найталановитіших письменників України, а не „сірятини". В одному моменті В. Коротич мало не промовився, сказавши небезпечну фразу: „Ми часто критикуємо кілька невдалих рядків плідного літератора замість того, щоб потурбуватись, чому замовк голос, чому не видно нових творів іншого. Якщо зупинився верстат, — це надзвичайна подія для заводу: для письменників - професіоналістів вона — у мовчанці літератора".

Як трагічний акомпаньямент до причини цього „мовчання літератора", звучить слова засудженого за українське слово українського поета Василя Стуса з Мордовії: „За сотнями загород і колючих дротів лежить моя земля Україна, заходячи тільки в зболені сни. Вона світить як далека зірка у вечірньому мордовському небі. А невільницький твій шлях стелиться далі й далі од неї — за сиві уральські хребти, в закрайсвітні сибіри. Бо кати іспитують тебе: а чи витримає твоє серце, чи не пірветься від натуги?" („Свобода" ч 212).

І не один є Стус. Є їх там багато на чолі з В. Морозом, В. Чорноволом, І. Світличним і Є. Сверстюком, бовони творили справжню національну українську літературу, а не казенну літературу „комуністичної доби", а відомо, що в сучасній російській „тюрмі народів", як колись у царській „під московським караулом", творити справжню українську культуру „нельзя".

Літературний вечір Олекси Веретенченка в Детройті

Заходами Українського Культурно - Громадського Клюбу в Детройті, 27-го вересня ц. р. в залі української католицької церкви у Воррені, відбувся надзвичайно цікавий літературний вечір поета Олекси Веретенченка. Цей вечір був влаштований з нагоди 40-ліття творчости цього надзвичайно талановитого поета, на якому він рецитував кілька своїх власних поезій.

Імпрезу відкрив д-р Богдан Леончина заступник голови Клюбу, а всю програму дбайливо підготовила Марія Гарасевич, знавець і критик української літератури. У своєму нарисі про творчість поета пані Гарасевич дуже глибоко проаналізувала многогранну творчість Олекси Веритенченка, яка відзначається глибокими переживаннями та реальним представлення вселюдських і національних ідей. У всіх заслуханих поезіях пробивається надхнена любов до свого краю й українського народу. Пані Гарасевич підкреслила світлі моменти в поетовій творчості та його мистецтво у володінні словом.

Присутні познайомилися також з великою поемою англійського поета Байрона про гетьмана Івана Мазепу, яку О. Веретенченко переклав з англійської на українську мову. Це дійсно дуже вартісна і цінна праця видана окремою книжечкою, яка дає змогу українському читачеві запізнатися з чужими літературними перлинами, а для нас українців зокрема важливо знати, як високо цінив Байрон нашого великого гетьмана.

Поезії рецитували: Христина Юзик, Оксана Балторович і Ада Мушинська. Вони зуміли передати духа поетичної творчости автора.

На бажання публіки, яка зробила поетові овацію повстанням з місць, висловлюючи тим признання і подив до його творчості, виступив сам поет, який з питомою йому скромністю і природністю, з пам'яти зарецитував кілька своїх настроєвих поезій.

Накінець, п-і Гарасевич відчитала привітальні листи, які наспіли з поздоровленням для поета — від спілки письменників „Слова", Уласа Самчука і Ганни Черінь та інших. Пані Христина Юзик висловила поетові гратуляції і подяку від свого молодшого покоління, тому що дружина поета яка вже відійшла у вічність, вчила українську молодь в Детройті в школі українознавства і саме це покоління згадує її пам'ять з пошаною.

Вечір був вдалий, публіки було несподівано багато і всі були зацікавлені запізнатися з поетом, який від довгих літ живе в Детройті та зважаючи на удар долі та матеріяльні умовини, зумів він силою своєї непересічної волі створити високоякісні поезії і тим збагатити нашу літературну спадщину. Поет хоча живе далеко від України, плекає і майстерно висловлює свою любов до неї.

Пані Гарасевич вклала великий труд в зорганізуванні цього небувалого вечора та виготовленні вичерпної праці про життя і творчість поета, тим самим поширивши засяг діяльности Культурно - Громадського Клюбу в Детройті.

В. Мушинська

СВІТОВИЙ КОНҐРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ — РАДА в СПРАВАХ КУЛЬТУРИ

з великим сумом повідомляє, що в понеділок, 10-го листопада 1975 року ненадійно відійшов у Вічність

✝

бл. п. ВОЛОДИМИР ЛАСОВСЬКИЙ

голова Ради Культури при СКВУ, видатний мистець та неструджений громадський діяч.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

●

Горем прибитій Родині, складаємо наші глибокі співчуття.

В ДЕСЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
ЧОЛОВІКА, ВАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п. ІВАНА СЛЮСАРЕНКА

буде відправлена

ПАНАХИДА

в неділю, 16 листопада 1975 р.

після Служби Божої

в церкві св. Покрови

Ріг 12-ої вул. і Оаклейн вул. у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.

РОДИНА

ПОДЯКА

З Божої волі скоропостижно відійшов у Вічність дня 10-го жовтня ц. р.

мій син МАРКО

на 21-му році молодого життя.

У хвилинах тяжкого горя о. протоєрей Нестор Столярчу, парох Катедрального Храму Св. Покрови в Соєтфілд, Мічіґан, красно відправив Заупокійні Панахиди і похорон, а також виказав багато доброзичливости і тепла, потішаючи мене по втраті сина, а моїх дітей по втраті брата.

Я й мої діти згадуємо з великим зворушенням слова о. Нестора і складаємо Йому нашу найсердечнішу подяку за Його молитви й сердечні слова розради.

ГАЛИНА БОРИЦУК з ДІТЬМИ

Гемстед у роковини смерти Командира УПА

У неділю, 12-го жовтня ц. р. українська громада в Гемстеді і околиці відзначила смерти Головного Командира УПА ген. Тараса Чупринки - Шухевича.

Святкову програму розпочато Богослужбою і Панахидами в місцевих українських церквах о год. 10-ій ранку. Після Богослужби в намірені усього українського народу, парох церкви св. Володимира о. Е. Шараневич виголосив проповідь про життя Романа Шухевича, друга шкільної лавки. Під час Служби Божої і Панахиди співав церковний хор під дириґентурою п. Марусевича. Отець д-р Гаюк парох православної церкви св. Михаїла в Юніонделіп перед панахидою у своєму слові, вшановуючи пам'ять говорив про геройську боротьбу українського народу, якою керував Командир УПА Роман Шухевич, згадавши також терпіння його сина, який не дав себе зламати намовам — зректися свого батька і його діл.

О год. 4-ій по полудні в Українському Католицькому Центрі св. Володимира в Юніонделі, Н. И. відбулась Академія.

Святочна Академія розпочалась американським гимном, що його співала Деніс Марусевич, а відтак присутні заспівали український національний гимн. На святочно удекорованій сцені з погруддям Т. Чупринки та символічним горіючим вогнем, Пластова Молодь з курінним прапором у святочному Апелі склала звіт пластунові — Командирові УПА та поклала дубовий вінок.

Доповідь виголосив студент права Аскольд Лозинський, який насвітлив геройську постать Командира, характеризуючи даний очерк часу, в яких ріс, вчився і готувався до боротьби Роман Шухевич.

У мистецькій програмі Академії виступали Ансамбль Бандуристів 42-го Відділу ООЧСУ під дириґентурою о. С. Кіндзєравого - Пастухова та новозаснований молодечий хор під керівництвом Марійки Олинець. Ансамбль і хор виконали декілька пісень.

Рецитатори, Оксана Дацків, Ліда Солтис, Борис Дацків, Марійка Лисняк виконали поему Марка Бoєслава, „Хай путь спасенна вам свята", яку підготовила Студія Мистецького Слова під керівництвом Ліди Крушельницької. Висвітлено прозірки з повстанського життя з поясненням Катерини Мицьо. Співом „Не пора, не пора" закінчено Академію.

Підготовою Академії трудився Громадський комітет, за ініціятивою 42-го Відділу ООЧСУ, з усіх місцевих організацій міста Гемстед і околиці під головуванням Петра Шайнами.

М. К.

Татари вертаються на Крим

(ст) Совєти тридцять років тому виселили були татар з Криму на Сибір і до Центральної Азії за „співпрацю" з німцями під час Другої світової війни. В 1967 р. татар регабілітували, але не дозволили їм повертатися на Крим. Зчасом яким 1,200 родинам пощастило повернутися до їхніх колишніх місцевостей, а взагалі річно, повертається до Криму приблизно 20-30 родин. За транспорт вони не платять, дістають готові хати і працю. Власті в минулому дуже мало згадували про цей поворотний рух. Це вказувало б більше на жест ніж формальну репатріяцію, і, як кажуть татарські провідники, це робиться задля того, щоб приспати охоту повертатися і здержати більшість татар на їх місцях заслання чеканням на дозвіл для повороту, який ніколи не прийде. Задля того, кажуть вони, в 1973 році створено в Узбекістані (Центральній Азії) чисто татарську територію кругом міста Джізак. До неї долучили частини землі Самарканду і Сир Дар'ї. Тією територією правлять тепер виключно татари; є там татарський театр, татарські часописи і школи, в яких учать татарської мови.

Виселення татар з Криму було почалося вночі 18-го травня 1944 року. Тоді по всіх татарських хатах появилися були червоноармійці і дали татарам п'ятнадцять хвилин часу, щоб приготувалися до транспорту тягарівками й залізницею на Сибір і в Центральну Азію. Власті не подавали, скільки татар тоді вивезено, але поінформовані чинники кажуть, що було їх 200,000-250.000. Вагато з них померло в дорозі з голоду і хвороб. В обороні татар виступав, між іншим, А. Сахаров, генерал-майор Григоренко і Леонід Плющ. До серпня минулого року совєтська політика в справі татар була ясна: кожного татарина який повернувся без дозволу, вивозили назад. Провідник руху за поворот татар Ахметов каже, що його вивозили чотири рази. Тепер він живе разом з приблизно 500 татарських родин в селі Новоолексіївка в Україні, 20 миль від кордону Криму.. В серпні м. р., каже він, завернули були з Криму одинадцятичленну родину до Новоолексіївки. Це так розлютило місцевих татар, українців і росіян, що вони влаштували протестаційне віче з домаганням, щоб власті припинили таку роботу і дозволи їм жити на Криму. Власті відкликали цей розпорядок, дозволили тій родині повернутись на Крим, хоч не в їхнє давнє село. Все ж таки, сказав Ахметов, за останні два місяці татар наново стали вивозити до Новоолексіївки.

Відзначення Листопадових Роковин в Ню Гейвені

Ню Гейвен, (М. Я.) — Стараннями Українського Конгресового Комітету Америки, Відділ Ню Гейвен, врочисто відсвятковано 57-му річницю проголошення незалежности Західньо-Української Народної Республіки. В суботу 1-го листопада ц. р. відбулася святочна Академія, яку запопочатковано внесенням прапорів Станиці І УД, УНА, Сума і пласту та відспіванням українського національного гимну. Програму Академії відкрив голова місцевого Відділу УККА д-р Михайло Снігурович; святочну доповідь виголосив мґр Богдан Данко. В мистецькій частині Наталка Худа-Гусяк, меццо-сопрано відспівала, при фортепіяновому супроводі д-ра Ігоря Соневицького,: „Місяцю — князю" слова і. Франка, муз. М. Лисенко, „Геть те думи, ви хмари осінні", — слова Л. Українки, муз. Я. Степовий, „І снилося з ночі дівчині" — слова і мелодія Л. Лепкий, обробка Л. Туркевич. Композитор д-р І. Соневицький відограв власну фантазію на тему пісні „Гей у лузі червона калина". З черги Наталка Худа-Гусяк відспівала ще три пісні: „Погасло сонце ласки і тепла" — слова О. Олесь, муз. Я. Степовий, „Розвійтеся з вітром" — слова І. Франко, муз. Я. Степовий і „Утоптала стежечку" — слова Т. Шевченко, муз. Я. Степовий.

Програму Академії закінчено співом „Не пора" усіма присутніми. Відтак відбулася зустріч-гостина членів Управи УККА і представників організацій із виконавцями програми, під час якої відзначено воякьку і громадську працю сотника Івана Стратичука, скарбника і референта УНФ місцевого відділу УККА. В неділю, 2-го листопада відправлено панахиди за героїв поляглих за волю України в церквах обох українських віровизнань.

СПОРТ

„ЛЕВИ" — „ХОРВАТИ" 2:3 (0:2)

Чікаґо, 27-го жовтня ц. р. — Це були рішальні змагання за абсолютне першенство Вищої Дивізії Національної Ліґи в Чікаґо. „Леви" це — першун групи „червоних", „Хорвати" першун групи „синіх". Гарна погода притягнула на грище около 2,000 видців, однак гру утруднював сильний вітер. Першу половину грають „Хорвати" із вітром і мають перевагу. Уже у 7 хв. гри здобувають перші ворота далеким несподіваним стрілом. Другі ворота здобувають „Хорвати" у 22 хв. гри, використовуючи непорозуміння оборони „Левів". „Леви" мають у 17, 20 і 28-ій хв. дуже добрі нагоди здобути ворота, одначе перестрілюють із близької віддалі.

Друга половина належить до „Левів", які грають тепер із вітром. Воротар хорватів має повні руки роботи. Ворота здобули у 4-ій хв. гри, суддя не узнає через відсторонь. У тому ча-сі „Леви" стріляють кілька наріжників. У 12 хв. гри Кіпка просто із наріжняка здобуває перші ворота для „Левів". Хорвати обмежилися до поодиноких випадів. Один із них кінчиться нещасливо для нашої дружини. Далекий стріл відбувається від голови воротаря Банаха і надбігаючий змагун „Хорватів" добиває м'яч у порожні ворота „Левів". Це не знеохочує „Левів", які дальше атакують однак не використовують цілий ряд догідних позицій здобути ворота. „Хорвати" застосовують гостру гру і в 30 хв. гри суддя усуває із гри одного змагуна „Хорватів" за брутальну гру. „Хорвати" грають „на час" викопуючи м'яч на „авт". Щойно у 40-ій хв. гри Андрущишин добуває другі ворота головою із гарної подачі Роя із лівої сторони. Мимо дальших сильних намагань „Левів" вислід залишається незміненим і „Леви" вперше в осінньому сезоні сходять із грища переможеними. Цього року мусять задоволитися віцемистецтвом Вищої Дивізії. Вину за програну поносить ціла дружина. Не дописала оборона, включно із воротарем, звичайно найсильніша лінія дружини УАСТ „Леви", атак мав стрілового пеха і не використав цілий ряд дуже догідних позицій здобути ворота.

„Перед „Левами" тепер змагання за професійну чашу ЗСА та правдоподібно Індор - Турнір. При цій нагоді Управа та Члени УАСТ „Леви" складають щиру подяку УНСоюзові за дотацію в сумі 200 дол. для Товариства. Це ще один доказ, що клич „Лицем до Молоді" не залишається пустою фразою для УНСоюзу. Фінансовою допомогою старається він допомогти тим українським товариствам, що дбають про фізичне виховання нашої молоді.

Провідник дружини: Вадім Мішалов.

Роман Б. Припхан

ЗМІНА АДРЕСИ

ДО АДМІНІСТРАЦІЇ „СВОБОДИ"
81-83 GRAND STREET
P.O. Box 346
JERSEY CITY, N.J. 07303

ДОЛУЧУЮ 25 ЦЕНТІВ — прошу змінити мою адресу:

Моя СТАРА АДРЕСА була:

ЧИСЛО ВІДДІЛУ (якщо член УНС)
Ім'я і прізвище: ....
Адреса: ....

Моя НОВА АДРЕСА така:

Ім'я і прізвище: ....
Адреса: ....
Zip Code ....

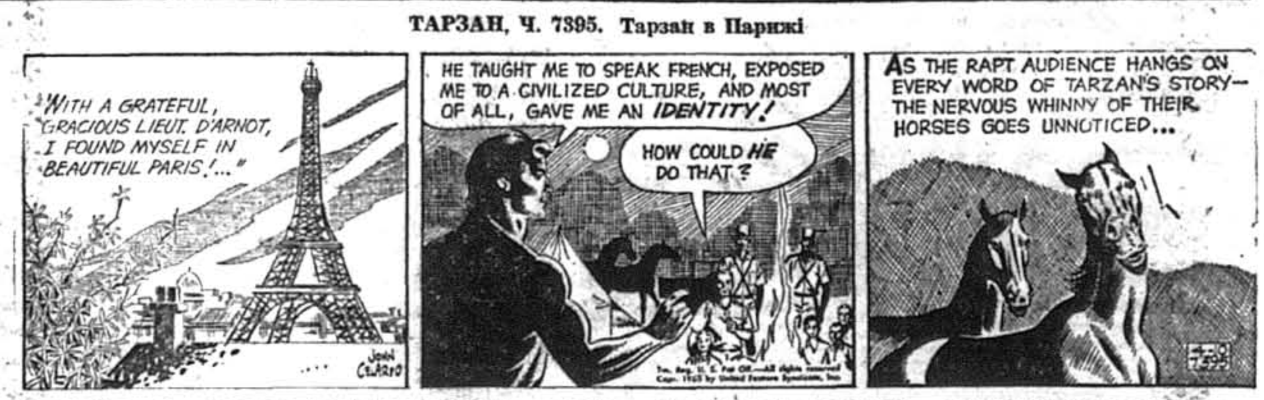
ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 16 ЛИСТОПАДА 1975 р.

КАРТЕРЕТ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 342 Відд., о год. 1:30 по пол. в клясі ч. 2 при церкві св. Димитрія. — Управа.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 76 Відд., о год. 1-ій по пол. в укр. кат. школі при Санфорд і Айві вул. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки. — В. Боярський, предс., М. Демчук, секр., Т. Клебан, кас.

ТАРЗАН, Ч. 7395. Тарзан в Парижі

„Я прибув до чудового Парижу із вдячним і ввічливим лейтенантом Д'Арно..." Він навчив мене говорити по-французькому, зазнайомив мене з високою культурою, а що найважливіше, віднайшов мою ідентичність! Як міг зробити це він? В час, коли захоплена публіка прислухується до кожного Тарзанового слова, то не чує збентеженого іржання їхніх коней...